

Redactat de NICU STEJEREL.

Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

Cucu la Pesac.

Foarte mult eu am sburat,
La ~~legeri~~ de ablegat
Pin' am ajuns și în Pesac.
Aici avui ce vedea,
Oameni mari în calea mea
Umblind toți să corteșască
Vază să și agonisască.
Nu mă mir de cei plugari,
Că lăcomesc la crețari,
Ci mă mir de Fizeșianu
C'a fost prietin cu jidanu
Și dascălul Barbulescu
Votind toți cu »Baros«șescu.
Au ținut și cuvântări,
File-ar rușine la nări!
File-ar neamul desplătit!
Și obrazul potlogit.
Domnul Todor se va fie
Prietin la deputăție!
Și călăuz în prostie.
Cucu cînd de ei a dat
I-a lăsat și a sburat
Zicîndu-le: »n'aveți nas,
Fără-ți lumii de năcaz!»

Isac din Pesac.

Cucu la Almaș.

Sboară Cucu fără frică
În Almaș, la popa Nica.
Și-i cîntă frumos și rar
Cum cîntă el pe hotar:
Cînd din gură clevețește
(Și la mîndruțe gîndește).
Apoi în lături privește:
Că pînă el dă din gură
Să nu-i piară vr'o prescură
Ori vr'un colac dela paus,
Fi-iar pe veci de repaus!

Dascălul, dacă ți-e »slugă«,
Nu-l băga tocmai subt dubă,
Nu-l face prost și măgar
Și lotru pe la altar.
Că, bine de te gîndești:
De-i prost el, tu mai prost ești;
Ba ești mai prost ca 'n povești:
Că, cine-a mai auzit,
Ca-un popă să fi pîrît
Pe dascăl la varmeghie
Pentru o sfîntă liturghie
Ce s'a 'ncheiat cu un paus,
Pentru cei ce-s la repaus!

Să zice că dascălul
 Care dă pe cantorul,
 Ar fi căzut în păcat
 Și-un »paus« l'ar fi »furat«
 Popa, pentru acest păcat
 La judecată l'a dat,
 Ca jidanii pe Cristos
 Când din biserici ia scos!
 Dar județul, mai cu minte,
 I-a zis: »Ascultă, părinte,
 Ce-ai făcut, n'ai făcut bine«...
 (Bată-te ziua de mine!)
 Și-al tău loc ar fi părintel
 Pe la locurile sfinte,
 În genunchi să te tîrîști,
 Mereu să te pocăiești,
 Și se nu mai potignești.

Iar acum de încheiere
 Cucu-ți face mîngăiere:
 — »Pentru tot ce-ai clevetit,
 Pe la lege, — și-ai mințit,
 Să-ți stea prescurilet 'n gît,

Popa Nica din Almaș
 (Nem olyan ember mint más)
 Că ajunsse pe răvaș!

Cinghițoiul.

Trei din dobă, — trei în dobă.

(POVESTE.)

Și Doamne Maica Domnului! cînd se întinse deodată înaintea lui o masă lungă și lată, și încărcată cu toate bunătățile de mîncări și băuturi, de-ți luau ochii care mai de care, și-ți lăsa gura apă numai privind la ele de departe. Se aruncă ca un hultan bietul flămînd pe bucate și-și umplu foalele cu toate bunătățile, de să crape, nu altă ceva!

— Ia acu să fug repede, să duc și la copilași și la nevastă, își zise Zarzaraș, că bieții mult or mai fi suferind de foame!...

Dar iată că atunci ese înaintea lui, de

odată ca din pămînt un țigan puchios, și cu vorba, cu ninerea, cu smecheria țigănească, face ce face și înbată pe român; îi spune românului taina și adoarme dus lîngă masă. Da țiganul zice iute: «Inchidete masă!» și masa se prefăcuse în cutie, ș'o ia țiganul în sin... și se duce duduță!

Cînd se deșteaptă într'un tîrziu românul, caută masa, — ia-o de unde nu! Își aduse aminte de țigan, de copiii și de nevasta lui flămînzii, — și începu a se boci și a-și da cu pumnii în cap ca un bezmetic.

— De acu chiar n'am la ce mă mai întoarce acasă! mai bine mă duc la ia să mă dau cu capu'ntrînsul!

Nu făcu românul trei pași, și iaca începu se întîlnește cu moșneagul cel ce i-a dat masa, și-l întrebă:

— Incotro romine, iar pe drumuri?

— Mă duc să mă înec moșule, că eu sînt un nemernic, și nu mai trebuie să încerc lumea asta de florile mărului.

— Să te îneci, tu, om în floarea vrîstei și c'o casă de copii! să nu faci una ca asta; ci iată îți dau o capră, ce tot se ține de mine și mă plictisește; și cînd nu-i avea ce-ți trebuie, zi-i caprii: — «Capră fă bani!» și-i avea îndată bani cîți nu-i dori, și-i putea să-ți cuprindă toate nevoile cu dînșii.

Și iar plecă moșneagul și lăsă românului capra. Se uită Zarzaraș lung la la capră și surise cu amărăciune, și cuvîntă: Auzi! să faci capra bani! să văd și minunea asta! — Ș'apoi adaogă îndată:

— Ei, ia fă capră banii să văd eu cum faci!

Și cinstită fie rața D-voastră și să nu bănuți de cuvîntul cel prost. se puși capra mai mult pe două picioare și începu a face bani; — și făcea la bani grămadă mare, de se spăria ochii lui Zarzaraș de atîta căpiță de bani, cînd nu văzuse decînd îl născuse masa.

— Stăi capră de făcut! strigă Zarzaraș speriat; capra se opri și-și căută pe pascut. Omul nostru începu a băga

bani prin sîn, prin itari, prin opinci, prin căptuşala căciulei, şi tot nu-i mai dovedea; cînd iată că iar Țiganul ce-i ciordise masa, ese înaintea lui, şi cu mometele, cu făgăduiele; cu vin şi cu rachiu, îl face pe român să-i dea capra lui pentru o bondiță cusută cu bibiluri şi cu fireturi. Țiganul se face nevăzut cu capra şi omul porneşte spre casă.

Dar iată că înainte da a ajunge în sat la el, se întîlneşte cu nişte hoțomani care-l buzunăresc şi desbrac pînă la piele; îi iau toate părăluțele, toate hăinuțele cele mai bune cu bondiță cu tot şi-l lasă mai goi în mijlocul drumului, după ce-i dădu o salată de ghionturi şi ciomege pe unde nemerise prin întu-neric.

Plîngea amar bietul Zarzaraş de durere şi de scîrbă în mijlocul drumului; şi-~~l~~ clănțarau dinții de frig, şi i se sfăşia mîna de ciudă şi de mînie, şi se bătea iar cu pumnii în cap, cum de fuse așa de mişel să peardă el așa lucruri de ~~sar~~ de folos pentru dînsul, cum nu nu li se mai găseşte pereche în lume.

Se vede însă că omul ista era bun la D-zeu, că iată iar îi ese în cale moşneagul căla ce-i dăduse masa şi capra, şi-i zice lui Zarzaraş:

— Măi române! măi române! netreb-
nic ești de te lași așa să te fure alții,
dar cel puțin ești om cu frica lui D-zeu!
și D-zeu m'a trimis să-ți mai dau și al
treilea dar, — care a fi și cel din urmă;
dacă nu-i ști să-l păzești și pe aista, apoi
apoi să știi că alta nu mai capeți tu, cît
îi fi și-i trăi.

Scoase moşneagul din trasta lui o do-
bă — ca toate dobele — şi i-o dădu lui
Zarzaraş, şi-i zise: — Cînd îi vrea să te
folosești de lucrul ăsta, să zici: «Trei
din doba!»; iar cînd îi vrea să nu te
mai folosești de el, să zici: «Trei în do-
bă!» şi se făcu nevăzut moşneagul.

Rămase românul zăpăcit cu doba în-
gă dînsul.

— Ce-o mai fi și bazaconia asta? zise

el, rîzînd cam minzeşte. Ia'n să văd și
eu ce are să iasă?

— «Trei din doba!».

Mămulică dragă! Cînd se desfăcu de
odată doba aceia, şi unde'mi eşiră trei
cazaci din trînsa, — da trei cazaci cît trei
urieși, cu harapnice cît niște crăci de
ștejar, — şi unde începură a se roti şi
a pocni din harapnice, şi unde ajungea
plesnea, şi unde s'anina jupea, de bie-
tul Zarzaraş nu mai ştia unde să își as-
cundă pelicica şi fețișoara, că'l ardea şi
pe dînsul de sfichiurile ce'l ajungeau, ca
perile focului...

Abia'i veni în minte iute să strige:
«Trei în doba!», — şi cazacii tuşniră
repede în doba ceia, şi bietul român ră-
mase singur în mijlocul drumului nu-
mai cu doba şi cu usturimea sfichiurilor
ce le primise dela cei trei blestemați de
cazaci!

— Bun lucru la sufletul omului se gîn-
di el atuncea! numai n'u ştiu zău cum
m'oi folosi mai bine de dînsul!

Iată că atunci îi esă în cale iar tîl-
hăarul de Țigan, care-i ciordise masa şi
capra, şi credea acu că a da peste al
treilea chilipir la bietul român.

— Cu bine, frate românico! îi zise
Țiganul! Ce frumoasă doba ai tu acolo!
Nu mi-o vinzi mie, ha?

— Cum nu, răspunse Zarzaraş, fi-o
vînd; numai dute cu dînsa mai hăt în-
colo şi zi cît ce-i putea: «Trei din doba»,
ş'ai să vezi cum ai să te folosești de
dînsa!

— Las' că fac așa rumînico!

Se duse Țiganul vr-o douăzeci, treizeci
de pași mi deaparte, puse doba jos şi
zise cît ce putu de tare: — «Trei din
doba».

Şi unde îmi eşiră iarăși furioși cei trei
Cazaci şi unde începură a plesni din
harapnice, şi unde croiau şi plesneau
pielea Țiganului de țîşnea singele în to-
ate părțile ca de la cişmea, de nu mai
putea bietul boroi de durere şi de spai-
mă. Se ruga el de cazaci, se ruga el la
român să-l scape de năpatea asta, dar

degeaba; Cazacii îl lucrau fără astîmpăr, și întăriau din ce în ce tot mai mult pocniturele și plesniturele!

— Imi dai înapoi masa și capra ce mi-ai luat, păgînule? îi zise Zarzaraș, atunci Țiganului.

— Îți dau tot ce vrei, numai scapămă, că-mi dau sufletul.

Românul zise atunci: «Trei în dobă»; și cazacii tușniră în dobă și țiganul rămase mai mult lat în mijlocul drumului. După aceia el luă cutia cu masa și capra dela țigan, și porni vesel, luînd și doba în spinare, și grăbind pașii, ajunsese acasă la dînsul, bătu în fereastră și zise:

— Bucurăte fa nevastă și voi dragii mei copilași, că D-zeu ne-a dat daruri, care or să ne scape de suferință și de sărăcie!

— Ce daruri? ce daruri? strigară toți din casă.

Atunci Zarzaraș zise mesei să se deschidă, și se întinse masa, și mîncară toți pînă ce nu mai puteau să răsufle; și zise caprei să facă bani, și capra făcu atîta bănărit, de nu mai avea femeia ciuvee unde să toarne sau unde să-și pue.

— Numai de darul al treilea să nu te atingi, și mai ales nu cumva să zici tu: «Trei din dobă!»! că vai de pielea ta.

— N'oi să zic bărbate lăspunse femeea.

Bărbatul eși doi pași din casă, și muiera — cum îs toate muerile curioase, — deodată că zise:

— Ei, ce a mai fi și asta? ia să vedem și eu: — «Trei din dobă!».

Mămulică Doamne! Cînd eșiră iar cazacii! și cînd începură a croi în dreapta și în stînga, și'n femeie și'n copii, și în mîtă și în cîne, detipau cu toții să trezească și morții din groapă!

Bărbatul care nu era departe de casă auzi răcnetele, alergă de grabă în casă, văzu pacostea și zise repede: «Trei în dobă!».

Cazacii intrară iar în dobă, da femeea îi cu plodurile nu mai încetău de țipat

și văicărat, că le făcuse la toți coastele pîntece și nu mai găseai loc pe spinarea lor să pui un deget, fără să fie o vîrcă de harapnic.

Dădu din cap Zarzaraș, uitîndu-se la muierăa lui, și zise oftînd:

— Ei femeie, femeie! ce t'am spus eu? așa-i că ai plătit tu scump neasculta-re ta? așa-i că ți-a răsplătit D-zeu is-pita ta? Apoi să știi măcar de acuma înainte, că povățea bărbatului de aur este.....

Și de atunci trăiră gospodarii cea fe-riciți și bucuroși, avînd merinde și bani de dat și la alții, — numai cît bieții cazaci rămaseră neclintiți în capcana lor că nimărui nu-i mai veni pofta vre o-dată să mai zică:

— «Trei din dobă!».

Măgarul și căpăul.

Motto: O tempora! O Moritz!

S'a întors coroana lumii, s'a întors cu
[capu în jos,

Căci merg toate din potrivă anapoda
[și pe dos,

Înțeleg să vezi o vulpe, care să fie
[șireată,

Da un măgar să'l vezi viclean, asta n'a
[fost nici odată.

Secolul ăsta de lumină, mare progres
[la făcut,

Căci și un măgar acuma e ceva mai
[priceput.

În vechime toți măgarii mîncău spini
[și polomidă,

Iar acum pot să mănînce și ovăz, ba
[și mămăligă.

Mai de mult umbla pe munte, acum
[îl vezi și pe șes,

Spunți-mi acuma mie, nu e și ăsta
[progres?

Ba prin circus se produce și distrage
[lume multă;

Deci măgarul de acuma este și el vită
[cultă.

Așa un măgar odată, ce păștea în câmp
 (la iarbă, — —
 Văzînd un căpău cu sgardă, el cu iu-
 ltele-l întreabă:

— Cei cu tine mic căpău,
 Cei legat de gîtul tău?»

— Ce să fie? o curea,
 Semn c'am plătit darea mea;
 Tu nu ai? E chiar mirare,
 Ori tu nu plătești doar dare?

— Eu?! Ferească Dumnezeu,
 Nice neam de neamul meu
 Dare în veci nu vom plăti,
 De-om trăi cît vom trăi,
 Dela noi dare nu cer
 C'avem frați la minister.

O poveste adevărată.

Acu cică, oameni buni, într'un sat, undeva s'a oploșit un Jidan, și Jidanul acesta a venit calic, rupt și sdrențáros, vai de lume. N'avea nimic cu dînsul decît doar o căruță cu cită marfă sterpelită dela vre-un foc, ori rămasă de pe la vre-un faliment. Dar avea în schimb o droaie de Jidănași pistruiți și o balabustă bună de gură. Și-a venit nesupărat și s'a așezat neîntrebat. Nimeni nu i-a zis nimic, nimeni nu i-a făcut nimic. Și jupînul s'a așezat într'un bordeiu al unui gospodar, milos ca toți Românii, care a vrut să-și facă pomană. Pomană, cu cine? Cu șerpele, știti povestea. Trece o săptămîină, trec două; jupînul cel șiret nu știu cum face că împrumută de la «badea Ion» cel prost 20 coroane, și o porni la tîrg. Peste două zile se întoarce jupînul nostru cu o cocie mare și plină cu tot felul de fleacuri și nimicuri proaste și ieftine. Și jupînul, cam în șagă, cam într'adins, deschide o prăvălioară. Fetele și flăcăii năvăliau la domnul Ițic și la madam — cum o mai fi chemat-o, ca albinele la stup. Cu parale, cu ouă, cu cite-o găină cum cerea madama, ca să li dea în schimb fetelor cercei, cordeluțe, lucru prost și bătător

la ochi, pînă și pudră ori «prudă», cum ziceau ele de dat pe obraz, că așa li spusese madama că făceau cocoanele dela tîrg și fetele de pe la școli, de-s albe și frumoase! Iar ochii fetelor se făceau mari, și pudra madamei se găta repede.

N'a trecut, oameni buni, multă vreme, și jupînul cel șiret a mai împrumutat bani și dela «badi Ion» și dela «badi Gheorghe», — și s'a dus iar la tîrg, de astă dată cu căruța lui badea Ion cel prost, și s'a întors cu dînsa plină.

Acum nu mai ajunge bordeiu. A închiriat dela badea Ion cel de treabă odaia din față, unde, chipurile, gospodarul Ion ținea curat, unde-i venia preotul la sărbători mari, unde-i veniau rudele și prietenii. El s'a mutat în chiler, iar casa a dat-o jidanului.

De ce? Pentru că așa îl lăuda jupînul:

— «Drept să-ți spun, bade Ioane, așa om ca d-ta n'am mai văzut. Tare mai ești bun... Am să te rog ceva...» Și iaca de asta era bun badea Ion, pentru ca jupînul «să-l roage ceva».

Hai, hai, — jupînul și cu madama au prins la unghii. Li perise din față acea blîndeță prefăcută, nu mai stăteau prietenește de vorbă cu fetele și nevestele ca mai înainte, ci acum dese ori le ziceau obraznic:

— «Dacă-ți place, cumpără, dacă nu, lasă-mă în pace!...»

Și și-a adus în urmă jupînul de toate cele ce trebuiau unui sat. Ghișeftul mergea minunat, și jupînul își freca minile de «bichirie». Satul întreg, mai ales fetele și nevestele, năvăliau la jupînul și la madama ca să aducă apă. Și așa au trecut vre-o cîți-va ani. Jupînul i-a mers cum nu se poate mai bine cu prăvălia. Și, într'o bună zi, mai face un împrumut dela un prieten al lui, mai pune el, și iea în arendă o moșioară. Acuma jupînul a ajuns boier, madama — du-ducă, iar jidănașii pistruiți, — cocoanași. Și, iaca așa, oameni buni oameni

buni, a încălecat Jidanul de-asupra nevoii și deasupra satului.

Asta parcă-i o poveste, dar nu-i: lucrul așa s'a petrecut, așa se petrece și așa se va petrece cât timp noi vom fi lăsători și nepricepuți.

Vă voi spune chiar acum o altă poveste, cum adevărat ar fi făcut un sat de oameni pricepuți când ar fi fost în așa împrejurare. Și are să vă pară o poveste iarăși, dar, din nenorocire, are să fie cu adevărat o poveste aceea, căci, de întâmplat, rar se întâmplă azi ceia ce vă voi spune:

Când și-ar fi deschis prăvălia jupînul, nici oamenii, nici fetele, nici nevestele, n'ar fi trebuit să calce pragul și să-i cumpere putrigaiul, jupînul și-ar fi luat catrafusele și ar fi plecat de pe capul lor. Și, dacă ar fi simțit nevoie de o prăvălie, oamenii pricepuți ai acelu sat ar fi pus mînă de la mînă, care mai mult, care mai puțin, și ar fi făcut o prăvălie, o »Societate Cooperativă« (tovărășie), cum se chiamă, care să fie purtată de cîți-va oameni d'intr'ai lor, oameni cinștiți și destoinici, cari să vîndă marfă bună; și nu putregaiuri, și să cîștige ei fiecare, după cîte parale au pus, nu Jidanul.

Dar săteanului nostru nu-i arde de socoteli de astea. El își știe treaba lui: să muncească de dimineață pînă seara, și încolo prea puțin îi pasă. Ei, dar vezi că nu-i așa: azi oamenii s'au mai suptiat; ca să trăiești e mai greu, și-ți mai trebuie și o leacă de chibzuială, o leacă de judecată, ca să poți trăi ușor și să nu fii înșelat, supt și olăguit de felurite lipitori ce se folosesc de bunătatea ta, și printre care cei dintîi sînt Jidanii.

Iaca asta-i povestea, și doresc din tot sufletul ca această poveste să se izbîndească și acei ce vor ceti-o să-și zică: Așa să facem noi cînd vom simți trebuintă!

Și trebuința cred, că o simțiți în destul.

Delahorinca.

L'a făcut de răs — săracu!

Un bărbat în multe rînduri, se plîngea femeii sale,

Că-un flăcău din sat, de-acolo, poate pus cumva la cale,

Ori și unde-l întîlnea

Se punea și-l tot rîdea.

Iar femeia drept ca una, ce și iubea bărbatul tare,

Ce și găsise ș'un ibovnic — tot din dragostea cea mare

Zise: »Las' pe mine, măi bărbate, c'am săi trag o lovitură

Să se 'nvețe altă-dată, cum să-și puie friu la gură.

Dar flăcăul — țineți minte — tocmai-i pricina povestii,

Se 'ntîmplase ca se fie chiar ibovnicul nevestii.

Cînd trecu el deci p'acolo, într'o zi cînd s'a 'ntîmplat:

Haid, muerea, iute afară, tîrîind și pe bărbat.

Insuș față ca să fie la ocara ce-o să-i dee Ca să vază, cît de mare-i răzbunarea de femeie.

Deci înbrîncindu-și bărbatul, după capu-i să cucuie

Și s'apucă 'n gura mare, să răcnească și să spuie:

— »Hei, ce-i asta, măi Mihai,

Cu bărbatul meu ce ai?

Ce-l faci prost și guguman,

Că nu-i prost, numai d'un an!

***

Ce vrei, mă, spune, ce vrei,

Cu bărbatul meu ce ai?

Vin bătrîn udați-ar gura,

Și schimbați-ar căutătura!

Bere-ai vin viață toată,

Puii fripți ochii să-ți scoată
 Plăcinta caldă,
 Inima să-ți ardă!
 Mă, dar fireai osîndit,
 Cu vin roș și purcel fript;
 Țimp de miel, varză cu rațe
 Să-ți pătrunză pînă 'n mațe;
 Fireai bolnav și la pat,
 După ce vei fi îngropat;
 Nu-ți încapă banii în pungă
 Și nici cînd să nu ajungi:
 Luna cu mîna,
 Soarele cu picioarele,
 Stelele cu obelele..
 Osîndit, sărac să fi,
 Cît îi fi tu și-i trăi,
 Auzit-ai, măi Mihai?
 Cît trăiești tu vin să ai.
 Și umbletul lupului
 Și cîntecul cucului,
 Și cîntecul răsapului
 Și pita pitarului,
 Și pumnul ferarului!
 Lovirea-i și tu și eu
 În gura soțului meu,
 Ce te legi de el mereu?
 Lasă-te din capul lui,
 Că de nu-l dau dracului!

***

Bărbatul tot asculta
 Și apoi astfel cuvînta:
 — »Mulțumescu-ți, măi muere,
 Că-i dăduși precum se cere!
 Acum cred că m'ai scăpat
 De acel flăcău blăstămat.
 Aurit-ți fie gura
 Cea plină de 'nvățătură!

Trimisă de Mitru Cordaș Z. gujeni.

■ mușcătura scumpă.

Într'un oraș din Elveția un băiat de școală a fost mușcat acum de curînd de un cîine, din care cauză s'a ales cu o jupuitură la buza de sus. Tatăl său a intentat acțiune stăpînului cînelui, cerînd despăgubiri nu numai pentru cheltuelile la cari l-au expus îngrijirile medicale, ci și pentru pagubele ce le va avea de suferit băiatul cînd îi va veni vremea de înșurat și din cauza rupturii buzei, nu va mai putea face o partidă bună.

Iustiția a recunoscut dreptatea cereri recămantului. În consecință, proprietarul cînelui a fost condamnat: înțîiu la 100 franci amendă, apoi la 400 franci despăgubiri pentru suferințele îndurate dela cel mușcat și în sfîrșit, la 5000 franci compensație a înrăutățirii perspectivelor de căsătorie ale băiatului.

Pe stăpînul cînelui l'a costat dar mușcătura acestuia 6500 franci.

Femeia leneșă.

(Baladă.)

Mare boală 'și bagă 'n oase.
 Și cînd vrea ca să urzască
 Tot izbînd umblă prin casă.
 Nu poate nici depăna
 De nu-și chiamă vecina,
 Vecina cînd se ivește
 Leneșă așa-i grăiește:
 — »Ardă făcu itele,
 Rele-s virtelnițele,
 Că-s făcute din scînduri,
 Fac tortul tot dărăburi,
 Veciniță Dumneata,
 Fă pe cum te-oi învăța:
 Fă-ți virtelnițe de plop,
 Astea le pune pe foc.
 De nu-i putea nici atunci
 Fă jucărie la prunci;
 Dă și celui mititel
 S'aibă ce 'nvîrți și el.
 Iar ce-a mai rămas napoi,
 Pune-o iute pe urzoi,
 Pune'n coșară tărițe
 Și grijește de crîmpită.
 Și-apoi peste-o lună, două,
 Te-i trezi cu — pînză nouă!

Nicolae Oprean.

Glume

Șeful intră în birou și găsește pe scitor fumând.

Mânios îi zice:

— Ce'nseamnă asta? Lucrezi fumând!

— Mă rog. Cine va spus că lucram?

— Cumpărați, vă rog un cufăr. E bun, frumos și eftin.

— Ce'mi trebuie mie cufăr?

— Să vă puneți hainele, rufăria,...

— Și să umblu gol?!

— ?!

Conducătorul găsește în clasa I-a un călător cu bilet de a II-a.

— Plățiți diferența, d-le!

— În clasa a II- nu mai era loc.

— Dar sînt într'a III-a berechet.

— Foarte bine, plățiți-mi diferența și mă duc.

Un american avea un proces însemnat. Avînd trebuință să plece în călătorie, roagă pe avocatul său să-i telegrafieze rezultatul chiar îndată după ce judecătorul va rosti hotărîrea.

În adevăr primește telegrama:

— «Cauza dreaptă biruit».

Fără zăbavă răspunde urgent:

— «Numai decît apel».

Ca să nu poarte toată ziua umbrela de prișos, un călător o lasă în sala de cetire a otelului cu un bilet «Umbrela e a lui Pocnescu, campion la box. Sosesc în 10 minute». Cînd se întoarce umbrela ia-o de unde nu e. În locul e găsește un bilet: «Carta e alui Grăbescu, campion de alergare. Nu cred să mai mă întorc». (N. W. J.).